



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8015/2025
20.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Владиславе Милићевић, Јасминке Обућина, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА (раније АА1) из ..., чији је пуномоћник Срђан Ђурђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4/25 од 26.02.2025. године, у седници одржаној 20.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4/25 од 26.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4/25 од 26.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 406/24 од 23.10.2024. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да на име накнаде нематеријалне штете исплати тужиљи износ од 1.250.000,00 динара и то: за претрпљене физичке болове износ од 400.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 400.000,00 динара, за душевне болове због умањења животне активности износ од 300.000,00 динара и за душевне болове због наружености износ од 150.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 23.10.2024. године до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 278.725,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 4/25 од 26.02.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба (тужене), потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да суд дозволи одлучивање о ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – др.закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана да би се прихватило одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијаном правноснажном пресудом одлучено је о праву тужиље на накнаду нематеријалне штете и висини тражених новчаних накнада за претрпљени страх, физичке болове и душевне болове због умањења животне активности и наружености, а која штета је последица повређивања тужиље у штетном догађају који се десио 02.07.2016. године током јавне манифестације „Пиле фест“ у Житишту од стране ББ, који је ушао у летњу башту угоститељског објекта у којој се налазила тужиља носећи аутоматску пушку у руци и са прстом на обарачу пришао шанку, а затим у правцу гостију рафалном паљбом испалио 26 хитаца којим је усмртио 5 особа и ранио 21 особу, због чега је правноснажном пресудом Вишег суда у Зрењанину К 85/16 од 01.03.2017. године оглашен кривим за кривично дело тешко убиство и два кривична дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 40 година. Становиште нижестепених судова је да постоји одговорности тужене која се заснива на одредби члана 180. став 1. Закона о облигационим односима. Ревидент се позвао на одлуку Врховног суда Рев 7547/2022 од 14.02.2024. године како би доказао наводе да постоји неуједначена судска пракса у погледу примене члана 180. став 1. Закона о облигационим односима као основа одговорности тужене. Међутим, иако су нижестепени судови о основу одговорности тужене одлучили погрешном применом одредбе члана 180. став 1. Закона о облигационим односима, Врховни суд сматра да у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе будући да се овај суд о одговорности тужене изјаснио у одлуци Рев 1091/2025 од 18.09.2025. године у којој је изнето правно становиште да поводом истог штетног догађаја постоји одговорност тужене према одредби члана 172. став 1. Закона о облигационим односима и члана 5. став 1. Закона о државној управи у вези са одредбом члана 11. Закона о министарствима, члана 30. став 2. и 3. Закона о полицији и чланова 3. и 9. став 1. Закона о јавном окупљању из разлога што органи тужене, иако су сачинили план рада полицијске службе током одржавања јавне манифестације у Житишту, тај план нису у потпуности и правилно спровели, што је омогућило извршиоцу кривичног дела да у јавни простор приступи непримећено носећи аутоматску пушку у руци и да је употреби на том простору где се окупио већи број лица и тако тужиљи нанесе нематеријалну штету коју потражује поднетом тужбом.

Како је одлука у овој парници донета у индентичној чињенично-правној ситуацији са истим правним основом и чињеничним стањем као у наведеној одлуци Врховног суда, који се у тој одлуци изјаснио о постојању одговорности тужене, нису испуњени услови за изузетну дозвољеност ревизије у конкретном случају, због чега је Врховни суд на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете у овој правној ствари поднета је 05.04.2024. године. Вредност предмета спора је 1.250.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање које очигледно не прелази новчани цензус за дозвољеност ревизије према одредби члана 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена.

На основу наведеног, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић